

Tudom
honnnan jöttem
és hová megyek...

Ján. 8, 14

Takács János

*Tudom
honnan jöttem
és hová megyek . . .*

Ján. 8, 14

1989. évi kiadás

1989. évi kiadás

1989. évi kiadás

1989. évi kiadás

1989. évi kiadás

Felelős kiadó: Takács János
Készült a Szegedi Nyomda vásárhelyi üzemében, 3000 példányban
89-12 872 — Szh

Előszó

Gyakran hallhatjuk azt a megjegyzést: Hát ez élet-halál kérdés. Ennek a néhány soros kis írásnak is az a célja, hogy felhívja a figyelmet arra, van élet-halál kérdés; s ebben a hangsúly az első szóra esik. Minket az *élet* érdekel, mert nekünk az élet hiányzik. Ha megtaláljuk az élet valóságát, akkor eltűnik a halálnak az árnyéka, de a valóságos örök halál is a nullába kerül. A halál csak addig félelmetes, amíg benne vagyunk. — A második világ számunkra azért olyan fontos, mert ott folytatódik az élet, de ott van folytatása a halál-létnek is. „Az életnek útja felfelé van az értelmes ember számára, hogy eltávozzék a pokoltól, mely aláfelé van.” Péld. 15, 24. Fel is út, le is út! Itt a földi létben nekem kell döntenem a *hová* kérdésében.

A *honnan* kérdése már eldőlt, azt csak tudnom kell! A másik világ vagyis a második ég, a harmadik ég ismeretlen, de Isten hajlandó megmutatni nekünk. 2. Kor. 12, 1—4. Ezékiel bemutatja a második világot, az erők világát, ahol csak abszolút egyenes irány és mozgás van, s az irányváltoztatás csak derékszögben lehetséges. Ezt értelemmel felfogni nem tudjuk, de „szívvel hiszünk az igazságosságra”. Róma 10, 10. A hit elvezet bennünket. — Első olvasásra még sok ismeretlennel találkozunk. Ha hittel belemélyedünk, akkor fel tárul az ajtó. Isten akarata: az *élet*.

Előtökbe adtam az életet és a halált, az áldást és az átkot; válaszd azért az életet. 5. Móz. 30, 19.

HOL VAGY?

A nagy esés, zuhanás után ezt a kérdést teszi fel Isten az embernek, aki még fel sem ocsúdott a nagy meglepetésből, és nem tudja hol is van, milyen állapotba került. Csak annyit tud, hogy „Elrejtöttem, mert félek.” A tökéletes szépségben, teljes boldogságban teremtetett ember számára egészen új és eddig ismeretlen helyzet a félelem állapota. Kérdezem, mitől félek? Minden jelenségtől, ami elélem kerül; félek a holnaptól, gondoktól, nehézségektől, betegségtől, végsősorban a haláltól. Tulajdonképpen a halálnak az árnyékától félünk, ami a testi elhunyas. Számunkra ez a rettenetes. Itt hiába próbál bárki is mellébeszélni, hogy ő nem fél — ez csak üres frázis. Ezt addig lehet hangoztatni, amíg a halál távolinak látszik. Mihelyt közel jön, feltör a sóhaj: jaj Istenem!

De ezzel kár is lenne foglalkoznunk, hiszen nem is az árnyék a félelmetes, ami a múlandó testet érinti, hanem a valóságos halál, ami az örökkévaló embert, a belsőt érinti. Minket ez szorongat és ebből, ettől akarunk szabadulni.

Mindjárt a kiindulásunknál azt kell leszögeznünk, hogy számunkra minden kérdésben és minden lépésben az a döntő, ami „meg van írva”. Maga a Messiás is erre épített. Máté 4, 4 és 6—7. A Szentírás ugyanolyan, mint egy természettudományi könyv, fizikai képlettár, vagy a matematika. Csak meg kell tanulnunk az olvasását. Hiszen a törvények, törvényszerűségek éppen úgy képletekben, példázatokban vannak kifejezve, akár csak a fizikai képletek. „Mindezeket példázatokban mondta nékik Jézus és példázat nélkül semmit sem mondott nékik.” Máté 13, 34. Azért mondja példázatokban, mert ezzel mindent tökéletesen ki tud fejezni, másrészt a belső világ, a láthatatlan világ törvényei azonosak az anyagi világ törvényeivel, hiszen az anyagi világ az az erők világának az árnyéka. Róma 7, 14. említettük, hogy a testi halál csak árnyéka a valóságos örök halálnak. — „Noha a halál árnyékának a mélyén (en meso — a mindent tönkretévő halálnak kellős közepén) járok, engem nem fog megfélemlíteni a gonosz, nem tud felzaklatni, benem aggodalmat kelteni, mert Te velem vagy.

A te pálcád (támasz, Zsid. 11, 21. Márk 6, 8. birói pálca = helyes elbírálás, megítélés) és a te botod (kormánypálcád, Zsid. 1, 8.) —

mindig biztatott, irányított, vigasztalva, bátorított engem.” Zsolt. 23, 4. (Értelemszerű fordítás.) A valóságos halált a mi Bibliánk „nagy” halálnak nevezi, ezzel is érzékeltetve azt, hogy a testi elhunyság egyáltalán nem rémes. 2. Kor. 1, 10. „Aki ilyen nagy halálból megszabadított és szabadít minket: Akiben reménykedünk, hogy ezután is meg fog szabadítani.” Pl. Pál már szívesen menne el innen, csak az övéi érdekében marad. Inkább az elválás fájó az ittmaradóknak. Fil. 1, 21—25. „Mert nékem az élet Krisztus, és a meghalás nyereség. De ha e testben való életem munkámat gyümölcsozteti: hogy melyiket válasszam, meg sem mondhatom. Mert szorongattatom e kettő között, kívánván elköltözni és a Krisztussal lenni; mert ez sokkal inkább jobb; De e testben megmaradnom szükségesebb ti érettetek. És ebben bízva tudom, hogy megmaradok és együtt maradok mindnyájatokkal a ti hitben való gyarapodástokra és örömtökre.”

A továbbiak során majd láthatjuk és megérthetjük, hogy a halál bűnnek a következménye és a saját maga halálát minden egyén saját maga szerezte be magának. A kép, amivel ezt az írás velünk megérteti, az teljesen félreérthetetlen. Isten azt mondta: Ha arról a „fárról” eszel, bizony meghalsz. Ha pl. másféle halálról lenne szó — mondjuk egy csapdáról, ott még elképzelhető, hogy egyik ember a másikat betaszítja a csapdába, vagy lelöki a szakadékba; de amit más valaki megevett, attól nekem nem fájhat a gyomrom. A füredi orvosnak is hiába állították a túl kövér betegei, hogy a hideg víztől is híznak — ő váltig állította, hogy csak attól hízhat az ember, amit megeszik. Ezt a felelőtlen kibeszélést, az egymásra való tologatást az ember már az idők előtt, még az édenben kezdte.

Amikor a katasztrófa beálltával Isten kérdezi a történeteket, a lovasias férfi rögtön tudja, hogy „az asszony adott nekem” — nem tehetek róla; az asszony is pontosan tudja, hogy „a kígyó adott nékem”, én sem vagyok felelős. Ezt a felelőtlenséget hoztuk magunkkal ide ebbe a világba, az anyagi világba. A pogány népek is észrevették, hogy az emberben nagy baj van, nagy a romlás benne; a világra jött gyermek alig tud beszélni, de már hazudni kitűnően tud. Hamarosan megtalálták a magyarázatot: Az apák ették meg az egrest — a fanyar, zöld, éretlen gyümölcsöt és a fiak foga vásott bele. Izráelben is megpróbálták ezt elsűtni, de Isten nagyon óvja az ő népét ettől a veszedelmes hamis vágánytól. Az Ezék. 18. fejezete csak erről szól. A bevezetésben így kiált: Honnan veszitek és hogy is mondhattok ilyen példázatot Izráel fiai között: az apák ették meg az egrest, s a fiak foga vásott el bele?! Részletesen, alaposan kifejti ezt. Csak egy mondatot idézzünk: „Tehát az a lélek,

az az egyén, aki vétkezett, aki a bűnt elkövette, az haljon meg; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazságosság majd az igazságoson lesz és a törvénytelenység a törvénytelenen — a törvénszegőn — lesz majd.” 20. v. Minden oldalról megvilágítja; teljesen félreérthetetlen a logikus, igazságos jogrendje Istennek. Ettől függetlenül az ún. „keresztyén” világban is vallják rendületlenül: az apák ették meg az egrest... Gyermekkorban így hallottuk és ma is tartja magát az a közhiedelem, hogy Isten egy emberpárt teremtett és azok oly súlyosan vétkeztek, hogy romlottságuk kiáradt az utódokra, s ezáltal ilyen a mi természetünk; mindnyájan bűnben fogantatunk és bűnben születünk. Hogyan lesz akkor ebből megbánás, mit bánjak meg? Azt a bűntényt, amit nem én követtem el? Itt egy lehetetlen helyzet áll elő. Nincs olyan logika, ami ezt be tudná venni. Az Isten világában minden logikus.

Az ige görögül *logos* (ejtsd: logosz) és ami abból ered az csak logikosz (logikus) lehet. A világmindenségnek minden atomjában, minden alkotásában tökéletes logika van, matematikai rend, teljes céltudatosság. S ahová a pokol a lábát beteszi, ott teljes összevisz-szaság, abszolút zűrzavar áll elő. Mik. 7, 4. Hát ez a felelőtlenség, ami az „egresevés”-ben megnyilvánul az egy tökéletes chaos, ez a Babel, görögül szünchüsis = összevisz-szaság, felfordulás. Körülbelül így képzelik az emberek a Biblia-magyarázatot; ott mindenki azt mond, amit akar, és úgy magyarázza, ahogy neki tetszik. Úgy vagyunk ezzel, mint egy édesanya, látva a matematikus leánya füzetét, megállapította, hogy csupa krikosz-krakosz az egész, el sem lehet olvasni. A Szentírásban a rejtett törvények olvashatókká válnak, mihelyt személyesen meggyőződik mindenről, ami reá tartozik. Isten komolyan gondolta a tanácsot: „Emlékezzél meg azért, honnét estél ki és térj meg — és az előbbi cselekedeteket cselekedd...” Jel. 2, 5.

Az emlékezés képességét Isten építette belénk és ezen a fonalon visszavezet bennünket az atyai házig. Az elveszett fiú a honvágy hullámhosszán eljut emlékezésben oda, hogy az én atyámnak mily sok bérése bővülködik kenyérben — Luk. 15, 17. — én pedig éhen halok... Itt már van mit bánni, így tudott őszintén magába száll-ni, — Ez már nem hazudik az „egresről”, mert tudja már mi a valóság: „Atyám, én vétkeztem az égben v. i. te ellened. Nagy vé-delemben részesült, mert szívesen evett volna az evilág moslékjá-ból, az egresből, de senki nem adott néki. De jó, hogy megóvták a mosléktól, a hamis krisztusok evangéliumától!! Nem is sejtette, hogy ezt a védelmet az Atya küldte utána. — Ez az emlékezés

odáig vezet, hogy emlékezik a vétkére és a saját meghalására. Az egyik emlékező elveszett fiú, akit Pál apostolnak hívnak, így írja le emlékezését: „Én is a törvény nélkül éltem valamikor. Amikor azonban jött a parancsolat, életre kelt a bűn. Én pedig meghaltam, és kitűnt, hogy éppen az életre adott parancsolat lett halálommá.” Róma 7, 9—10. Az egész fejezetet el kellene itt olvasni. A lényeg az, hogy a veszélyt jelző „figyelmeztető tábla” ott volt, de nem hallgattam rá; ez csak súlyosbítja a bűnt. — Egyes szám első személyben mondja, tehát a bűn elkövetése egyéni ügy. A Róma 5, 12—19 is azt érteti meg velünk, hogy a bűnt minden egyes egyén maga követte el, így áradt ez ki az egyénekben keresztül, azok által az egész ember-világra. Tehát nincs kollektív bűneset, mint ahogy kollektív helyreállítás sincs. Az Úr minden egyént külön gyógyít, az egyént gyógyítja. Ez a teremtés rendjéből így következik, és erre még rövidesen visszatérünk.

Itt felteheti valaki a kérdést: miért foglalkozunk ilyen sokat a halállal, hisz az a szólásmondás, hogy azt utoljára hagyjuk. Persze ez a szólás a testi elhunýásra vonatkozik. Maga az ember, az örökkévaló szellem a bűneset révén a halál állapotába került; ez nem jelent megsemmisülést, hanem cselekvőképtelenséget. A figyelmeztető így szólt: Ha arról a fáról eszel, bizony meghalsz. Ez megtörtént, és akkor az ember észbekapott: „Menjünk vissza az Élet Fájához!” Erre azonban már nem volt mód. A halált nekünk már nem kell keresnünk, már benne vagyunk. És aki nem keresi és nem találja meg az életet, „az a halálban marad”. Maradni csak ott lehet, ahol az ember már van. „Aki nem szereti az ő atyafiát, az a halálban marad.” I. Ján. 3, 14. De nem *kell* a halálban maradni; lehet a halálból átnyomakodni, „átmenni” az életbe. Itt a földön, a földi létben van erre lehetőség, alkalom, hiszen ezért vagyunk itt. Ez a földi lét célja, hogy megtaláljuk az életet, hogy simenekedjünk a halálból. Most nem térünk rá részletesen ennek hogyanjára, mert a következőkben ez külön fejezetet jelent.

Csak arra a tényre figyeljünk most fel, hogy az Úr úgy beszél a hallgatóihoz, mint akik a halál állapotában vannak: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én ígémet folyamatosan hallgatja, hallgat rá és hisz Annak — de állandóan és nem megszokással — aki engem küldött, az birtokolja majd az örök életet, és nem megy a kárhoztató ítéletre, hanem átment a valóságos halálból a valóságos életbe. Bizony, bizony mondom néktek, hogy majd eljön az alkalmas idő és az most a jelenben van, amikor a halottak engedelmes ráhallgatással hallgatják majd az Isten Fiának a hangját, mint akik igazat adnak a hallottaknak, és akik majd rá-

hallgatnak, azok élni fognak.” Ján. 5, 24—25. (Értelemszerű ford.) És hogy ezt megértsük, gondoljunk a teremtésre, azután majd az új teremtésre. Itt csak annyit kell tudomásul vennünk, hogy az Éden, a para-deisosz (paradicsom) nem az anyagi világban volt, hanem a második világban (más-világ). Ott volt az atyai ház, onnét estünk ki.

HISZEM, HOGY ISTEN TEREMTETT ENGEM

A mai embernek ezt sokkal könnyebb megérteni, mint akár a száz évvel ezelőttinek. Ma akaratlanul is hallunk a rádióból olyan előadást, miszerint a kiindulópont az ENERGIA, ebből származnak az erők és következménye az anyag. Ha a Szentírásba egy kicsit belemerülünk, ott ugyanezt találjuk azzal a különbséggel, hogy az energia tulajdonosa egy személyes hatalom, aki tudatosan, tökéletes rendben, csodálatos bölcsességgel munkálkodik, megalkotja mindennek a törvényét, Ő a tökéletes törvényadó. Jak. 4, 12. Zsolt 148, 6. Az energiáról annyit tud a fizikatudomány, hogy az VAN; ha nincs, akkor nem lehet előállítani, ha van, akkor nem lehet megszüntetni.

A Szentírás ezt úgy mondja: „Én vagyok a VAN, II. Móz. 3, 14. — aki öröktől fogva van és örökkön örökké VAN.” Minden ami csak van, az Őbelőle ered, minden ami csak van égen és földön az mind Belőle, Őáltala és Őbelé visszatérőleg van. Róma 11, 36. — Az energiából kiáramló végtelen erőáram, sugárerők végtelen özöne, aki által a mindenség, az is személyes valóság, maga a Fiú, aki Istennek dynamisa, ereje. I. Kor. 1, 18. Ő a MAG és Ő az energiának a kisugárzása, aki nélkül semmi sem lett, ami lett. Ez a hatalmas sugárerő, erő-özön épített fel mindent, de tudatosan és személy szerint. Kérdés, hogy hiszünk-e, hisszük-e mindezt, mert erről is hiedelmek, hiedelmeink vannak. Az apostoli hitvallásban valljuk; Hiszek egy Istenben, mindenható Atyában mennynek és földnek teremtményében. A magyarázat így kezdődik: Hiszem, hogy Isten teremtett *engem* minden teremtménnyel együtt... Ez hallatlan öröm, az ég s föld Ura az nekem Atyám!! akihez én minden-

kor bizalommal fordulhatok minden kéréssel. Ez a tökéletes sugárrendszer minden egyes egyént — maradjunk most csak az embernél — külön határozott meg, mindenben egyéni és egyéni a hullámhossza, rezgésszáma. Ezt a jelleget a testünk is magán hordozza; nemcsak az ujjlenyomat, de minden porcikája is egyéni. — Az energiában van az erőforrás, amiből a sugár kiárad, és amíg az ember harmóniában van az Atyával, addig együtt rezdül vele. Ez Istenben mindig tökéletesen működik. Az embernél történt egy parány, egy mikron eltolódás (kifejezhetetlen kicsiny, mm ezred-része?, lehet a mm miljomod része is) és már nem jó a harmónia, az együttrezdülés. A Ján 16, 16—17 szól erről a mikronról. S amikor ez a mikronnyi eltolódás vagy elfordulás helyreáll, akkor megindul újra az áramlás; áramlik a Szentlélek (Szellem) valósága. Istennél nem változott a számomra meglévő adásnak a hullámhossza, rezgésszáma, mert nála soha nincsen változás, vagy a változásnak még a halvány árnyéka sem.

„Mert minden jó adás, adagolás (dosis agathé) és minden tökéletes ajándék felülről van s a fotonok atyjától áramlik alá (folyamatosan jön = áramlás), akinél nincs változás v. i. árnyék és világosság váltakozása.” Jak. 1, 17. Tehát Ő nem változott, nekünk kell visszatérnünk arra a hullámhosszra, amelyen eredetileg voltunk. Az a rezgésszám és hullámhossz bizonyára a szeretet hullámhossza volt; „te hagytad el a te szeretetedet, azt az elsőt”. Jel. 2, 4. Ez a kapcsolat a bűnesetben megszakadt a más látás, más vélemény miatt, és csak akkor állhat helyre, ha ismét azonos lesz a látás és értés Istennel, amikor ismét egyetértenek és egy értelemben lesznek. Ez a pünkösdi alapkiindulása. A Csel. 2, 1 azzal kezdődik: amikor egyetértésben együtt *valának* (homou, homothümadon = egyetértve, azonos akarattal, egy szívvel-lélekkel. A valának azt jelenti, hogy nem egy pillanatnyi együttlétről van szó, hanem folyamatos egyetértésről. A vala a folyamatos jelent fejezi ki). Itt minden egyén teljesen rááll szívében, indulatában az Isten, az Atya indulatára és így kerülhetnek harmóniába, szüfóniába, egybenangzásra. Most már megindulhat az erőáramlás az Atyából, Csel.

1, 8. Most már mindenkihez szólhat, az egyénnek a saját nyelvén. Amit az egyén az Atyától hall, vételez, azt a mellette lévő ember nem hallgathatja le. (Bizonyára megvan ez a jelenség az anyagi világban is, amit egy híradástechnikai szakember ismer.) Tehát nem krétaiul, latinul stb. beszél a Szentlélek (a Szellem), hanem minden egyénnek a saját nyelvén; kiviszi a magányba, a puszta és a szívére beszél. „És ama napon eltévelyitem őt és mintegy puszta tává teszem őt, és a szívére beszélek.” Hós. 2, 17. S akivel Ő beszél,

annak szívét rezgésbe hozza, megeleveníti. „Éber vigyázással az őrhelyemre állok majd, és fellépek, ráállok a Kősziklára és abból a szempontból fogok figyelni arra, hogy meglássam, mit beszél én-bennem, mit mond énfelőlem *nékem* s hogy mit is felelnék az én lelepleztetésemre, amely rám bizonyít, s szinte önmagammal állít szembe engemet. (Elenchos.)

2. S felelt nekem az Úr és mondta: Írd le a látást, de érthetően, világosan, jól olvashatóan fatáblára, hogy kövesse (cselekedje meg) aki figyelmesen olvasva újra felismeri a dolgokat, s aki hajlandó ezt magáévá tenni és megbeszélni.

3. Mivelhogy e látás kiteljesedik a maga idejében, eljut a célhoz, beteljesedik a végbe, és semmiképpen nem lesz üres hiábavalóvá, céltalanná.

Ha pedig úgy tűnne, mintha késne, várja csak be türelemmel, mert — ha valaki igényli — bizonyosan jön (az adás állandó), meg fog érkezni, és soha-soha nem késik. (Kizárt dolog, hogy késsen.)

4. Aki pedig vonakodik, aki a maga számára ezt nem igényli, akinek ez nem hiányzik, abban nem gyönyörködik az én lelkem, nem találok tetszésemet abban. — Az igaz (ember) pedig az én Hit-emből fog élni, életet nyerni.” Hab. 2, 1—4.

Fentiek megértésénél nekünk szokatlan az a kifejezés, hogy „rezgésbe hoz”, mert ez nem egyszerű érzelmi rezdülést jelent, hanem erővonalak működésbe lépését. Minthogy az Ige sem egyszerű szó, vagy beszéd, hanem a cselekvő erő összessége. Az ne zavarjon meg bennünket, hogy ebben benne van az ÉLET-erő, az életrezgés, ami adott esetben a hang-rezgés vagy röviden a „hang” révén jut el hozzánk, belénk. A János evangéliuma ezzel kezdődik: „Őbenne vala az élet (folyamatosan van, nem volt, a „vala” folyamatosat jelent) és az élet vala az emberek világossága.” Ján. 1, 4. Így érthető az előzmény is, hogy „Minden Őáltala lett, és nála nélkül semmi sem lett, ami lett.” Ezen a réven és ezeknek a törvényszerűségeknek a révén juthatunk mi is élethez, és pedig a valóságos élethez, amit a Szentírás dzóénak nevez. A múlandó életfolyamat neve: bios (ejtsd: biosz), amit nem lehet valóságnak tekinteni; ez csak biológiai folyamat. — Nekünk pedig az *élet* hiányzik, ez adja nekünk a fájó hiányérzetet, mert ez azt jelenti, hogy elvesztettük a kapcsolatot az élet forrásával.

Ebből érthető, hogy az Isten teremtett engem, és az életet Ő tartja fenn. — Bár az Apostoli Hitvallásban ezt így valljuk, a köz tudat mozdíthatatlanul az, hogy az Isten *egy* emberpárt teremtett és a sok millió-billió ezektől származik. Az Írás szerint Ő teremtett mindent, mindeneket, engem is.

A BŰN – ESET

Ahhoz, hogy a bűnesetet megértsük, tudnunk kell, hogy mi és kicsoda az ember. Földi szemmel nézve egy testi lény, amely testi felépítésében ugyanolyan megjelenésű, mint az emlős állat. A Szentírás megkülönbözteti az örökkévaló embert a baromembertől. Ha az emberből hiányzik az örökkévaló szellem, tehát az isteni szikra, akkor így *magában*, tehát Isten nélkül, tényleg barom. Természete szerint viszont „vadállat”. A Préd. 3, 19–21. ezt így írja le: „Mert az emberfiaknak ugyanannyi esélye van, mint a barmoknak; egyazon adottságokkal találják szembe magukat, amilyen az egyiknek a halála, olyan a másiknak is a halála — mindegyikben ugyanaz a lehelet van; így hát mi többlete van az embernek a barommal szemben? Semmi. Mert mindnyájan mulandók és üres céltalanságban vannak. 20. Egy helyre megy mind — mindegyik porból lett és mindegyik majd visszatér a földbe. (Tképpen ömlesztett föld, sitt.)

21. De vajon miről ismerhető fel és ki ismeri fel az emberfiak szellemét? Legfeljebb abból, ha az innen *felfelé* megy el, a baromnak a lehelete (lelkisége) pedig abból, hogy aláfelé, a földbe megy.” (Luk. 16, 22.) Ez a barom-ember ez kettős lény, akiből hiányzik a valódi lény, a szellem, aki a bűnesetben halál állapotába került. Ez a harmadik oldal, ezt az oldalúságát vette ki Isten, mert ezt az ember nem óhajtotta, nem volt neki jó az az egybeépítettség, ahogyan az Isten felépítette.

Ennek a helyét töltötte ki Isten a „hús”-sal, a sarxszal. A sarx a megromlott természetet jelenti, ami kiütöközik minden téren, a testi — Róma 1, 29–32, a lelki — 2. Tim. 3, 1–5. — és szellemi téren — Gal. 5, 19–21. — A (Szellem) Szentlélek gyümölcsei viszont Gal. 5, 22-ben írtak meg. Ennek részletes ismertetésébe most nem kezdünk bele. Csak hivatkozunk az 1. Thess. 5, 23-ra: „Maga pedig a békességnek Istene szenteljen meg titeket minde-
nestől, v. i. a ti szellemetek, mind lelketek, mind testetek feddhetetlenül őriztessék meg.” A három alkot egy egységet: „Mert hárman vannak, akik bizonyosságot tesznek a mennyben, az Atya, az Ige és a Szentlélek (Szellem) és ez a három *egy*. És hárman vannak akik bizonyosságot tesznek a földön, a Szellem, a víz (lélek, psyché) és a vér (a test) és ez a három is *egy*”, vagyis egy ember. I. Ján.

5, 7—8. A mi világunk háromdimenziós; szélesség, hosszúság, magasság. (A másik világban van egy negyedik dimenzió is: a mélység. Ef. 3, 18.) Kevesebből nem lehet építeni. Ezen alapszik a stabilitás; a háromlábú lóca bármilyen egyenetlen talajon stabilan áll; a fényképész állványa, a festőművész táblája bárhol leállítható. Se kevesebb, se több nem lehet, csak így stabil. — A legkisebb idom a háromszög, s ha benne a derék-szög, akkor a legtöbb mértani műveletet lehet elvégezni általa. (Trigonometria.) Az emberben a harmadik tényező, a szellem jelenti tulajdonképpen a személyt, az örökkévaló embert. Ezért támadja a pokol éppen ezt a harmadik tényezőt, mert „a szellem az, aki folyamatosan élővé tesz, a hústest (sarx) nem használ semmit, a beszédek, amelyeket én szóltam néktek szellem és élet”. Ján. 6, 63. Az *Élet* forrása Istenben van és belőle áramlik folyamatosan az életerő éspedig az Ige által. Mihelyt megszakad a bizalom kapcsolata, vagyis az összeköttetés az *Élet* forrásával, abban a pillanatban beáll a halál, az erőtlenség, a sötétség; megszűnik a kohézió, minden szétesik porrá.

Ennek a törvényét az Úr kijelentette a Luk. 11, 17-ben: „Minden uralom, amely önmagában elveszíti az egy-séget, kettéhasad, az pusztává lesz (erémoutai = pusztává tétetik) és ha ház a házzal önmagában ellenségesé válik, az összeomlik.” Ez minden fennálló tökéletes rendre, így a mag-ra is vonatkozik. Az emberben tökéletes, jó mag volt, mert a „gazda” jó magot vetett: „Uram avagy nem tisztá magot vetettél a te földedbe, honnan van azért az álbúza? Ő pedig monda nekik: Valamely ellenség cselekedte azt.” Máté 13, 27—28. Az ördög, aki maga a jó és gonosz tudásának a fája, adta azt a félrevezető tanácsot, hogy ne elégedjetek meg a „jó”-val, sokkal nagyszerűbbet ajánlok, vegyétek be a gonoszt is, akkor olyanok lesztek, mint az Isten, jónak és gonosznak tudói; majd kinyílik a ti szemetek is. I. Móz. 3, 5. Sikerült az ördögnek a hasítás, ti. bevenni a „jó” mellé a gonoszt is, ezzel beállt a maghasadás révén a pusztá, a kihalt, élettelen, szétesett állapot. Az Atya irgalmas volt, nem hagyta az embert a feneketlen mélységbe zuhanni, hanem alányúlt, felhozta a mélységből, a zuhanásból, hogy itt gyógyítsa a halálos „kígyómarásból”. Olyanná lett, mint a tűzből kikapott üszög. Ilyen állapotban telepítettett ki az ember ide a földre. Ebben az állapotban találja az Úr az embert. Keresztelő a pusztába megy, a Messiás is a pusztába megy, a pusztává lett embert keresi. Az életerővel feltöltött édeni emberből ilyen kihalt valami lett. Megszakadt az élet világosságával való kapcsolat. Még így sem hagyta el az embert; adott neki sok jó képességet, vételre való alkalmasságot. Csak címszavakban szólhatunk erről, hisz tengernyi mondanivalója van a kijelentésnek. A lényeg az, ha az

írásban a pusztáról olvasunk, akkor ne a Szaharára gondoljunk, hanem a pusztává lett emberre. — És itt rögtön feltehetjük a kérdést: Miért ment az Úr a pusztába? Azért, hogy megelevenítse, hogy feltöltse élettel, erővel, hogy gyümölcstermővé tegye, hogy bevesse jó maggal. Az Atyából kiinduló „Életnek világossága”, mint hangrezgés érkezik hozzánk, ez a fülön keresztül, az érzelmi, értelmi, akarati világunkon keresztül bejut a szív mélyéig, és ott beplántálja az életet. Igei kijelentések sora részletesen feltárja előttünk ezt a folyamatot, megérteti velünk és cselekvéssé teszi.

A mai ember ezt könnyen megértheti, ha a rádióra gondol. A nagy messzeségben elinduló hangrezgést átveszi az elektromágneses rezgés és eljut az éterrezgés révén a vevőkészülékig, és ismét viszszaformálva, mint hallható hangrezgés jelenik meg. Az Atyának a hangja kiált a pusztába, és Keresztelő János vételezi és adja tovább. Ő szólaltatja meg, ő ad hangot a Kiáltónak. Ezt mondja magáról: Én a Kiáltónak a hangja vagyok. Ez a hang telve van erővel, élettel, melegséggel, a Magnak cselekvő erejével. Mit végez ez a hang?

Zsolt. 29, 8—11. „Az Úrnak hangja — a hangrezgés — megrezdíti a pusztát, hogy a pusztá vele együtt rezdüljön, elindítja az életrezgést úgy, hogy előbb nyugtalanságot kelt, azután folyamatosan mozgásba hozza, működésbe helyezi a pusztát; és megrezdíti, működésbe hozza majd az Úr Kádesnek pusztáját, helyreállítja a szentséget. 9. Az Úrnak hangja helyreállítja a szarvast, ti. kigyógyítja a gyávaságot, félenkséget (szarvasszívú = gyáva, félenk); és kitarja az erdőket, feltárja a szégyent, véget vet a szégyen takargatásának. (2. Kor. 4, 1—2.) Az Ő templomában minden egyes egyén Néki mond dicsőséget. 10. Az Úr az özönvizet is megfékezi, helyrehozza, újra benépesít mindent és uralkodni fog, mint Úr király mindörökké.”

Következmény az, hogy a pusztá kivirul. Ézs. 35, 1 — „Örvendeztessél meg te szomjazó pusztá — gondjaidat bízzad az Urra, hagyatkozzál teljesen Óréá, mint a mező lilioma. (Máté 6, 28—30.) A gondjaitól meg fog szabadíttatni és meg fog örvendeztetni a Jordán pusztája ... 2. Erősítsétek a lecsüggesztett kezeket, s a meglankadt térdeket ... 7. A víztelen, sivatagszerű föld megáztatott talaj lesz.”

Tehát visszatér az élet, megújul minden. Kérdés: hogyan?

ÚJ TEREMTÉS

2. Kor. 5, 17. Gal. 6, 15.

Eddig jóformán csak a halálról beszéltünk. Nem azért, mintha bennünket a halál érdekelne; ellenkezőleg minket az élet érdekel; a halálból és haláltól szabadulni akarunk, mert nekünk a halál félelmet okoz, a félelem pedig gyötrellemmel jár, ami egyáltalán nem kellemes érzés, inkább kint jelent. Ezt nem lehet frázisokkal elhessegetni, ezt csak az Isten szeretete tudja kiszorítani, I. Ján. 4, 18., ahogy a pohárból a levegőt úgy szoríthatjuk ki, hogy folyadékkal töltjük meg. Itt az Isten szeretete nem csak érzelmi megnyilvánulás, hanem hatalmas adás, „mert az Isten olymódon szerette a világot, hogy az Ő Egyszülött Fiát *adta*, hogy mindenki, aki hisz Őbenne (folyamatosan, állandóan a hívés állapotában van), el ne vesszen, hanem birtokolja az örök életet.” Ján. 3, 16. Amikor ez a Szeretet működésbe lép, az olyan melegséggel, olyan forrósággal érkezik, hogy alig lehet kibírni, benne áramlik az Életnek az ereje, ami megeleveníti a „pusztát”. Tengernyi kérdés táruul itt élénk, de nagyon szorosra kell leszűkítenünk most mondanivalónkat, és néhány kijelentésre szorítkozhatunk csupán. Számolnunk kell azzal, hogy értelmünkkel nem tudjuk felfogni a térben végtelent, sem az örökkévalóságot, sőt a végest sem. Viszont nagyon jó, hogy szívvel hinni és a megfoghatatlanról meggyőződni tudunk. Zsid. 11, 3. Erre megadatott nekünk a képesség. Az ilyen frázisok, hogy „az élet keletkezése” teljesen levegőben lóg. Az ÉLET Istenben van: „amiként az Atyának élete van önmagában, akként adta a Fiúnak is, hogy élete legyen önmagában.” Ján. 5, 26. Tehát Ő a forrás, az élet forrása.

A „pusztává” lett ember úgy lehet az élet birtokosává, ha megszünteti azt az okot, ami a halált okozta, mert a halál az következmény, a bűnnek a velejárója, zsoldja. Félre ne értsük, amikor ilyet olvasunk az Írásban, hogy az emberek jobban szerették a sötétséget (halált), mint a világosságot (az életet), ez nem azt jelenti, hogy magát a halált szerették, hanem azt a csalétket, amivel az ördög a csapdába becsalt. Ján. 3, 19. Tehát a csalétek a kedves. Ez a csalétek a saját nagyság, a mérhetetlen gőg: olyanok lesztek, mint az Isten. Ez a gőg az ördögből van, aki mindenképpen az

Isten helyére tört, és ezt az indulatot a megromlott ember is teljesen magáévá tette. Különösen az utolsó napokban csúcsosodik ez ki, amikor a törvénytelenységnek az embere a végleges elveszésnek a fia egészen leplezetlenül lép fel és mindent lebecsül, ami isteni vagy az istenfélelem körébe tartozik, valósággal beül az Isten templomába, és magát istenként tünteti fel. A gögben, a felfuvalkodásban nem ismer határt. Ebből az indulatból származik a rengeteg hamis krisztus és hamis próféta (hamis próféta = a Szentlélek utánpótlása). Bennünket most nem érdekel ez a sokféleség, hanem inkább az, hogy én találjam meg a szabadítást, a Szabadítót, aki engem megszabadít a bűnnek és halálnak, a halálfélelemnek a rabságából. — 2 Thess. 2, 1—4.

Ha nem ismernénk fel a felfuvalkodást, akkor a gyógymódból biztosan felismerhetjük: Amikor a Szabadító közeledik, „alázatosan, teherhordozó” számon jön. Máté 21, 1—9. Éntőlem tanuljátok meg ezt, mert én szelídlelkű és alázatos szívű vagyok. Nála az alázat a szívben van, s a szelídlelkűség az az ő mentalitása és nem egy betanult modor. Ő vállalta az alászállást, ami Fil. 2, 5—11-ben olvasható. Nekem nem kell leszállanom a halálba, elveszettségbe, hanem csak fel- és elismernem, hogy ott vagyok. A valóságnak a felismerése ez az alázat. Meglátni, hogy milyen mélyen vagyok, mert csak a mélységből lehet kiáltani hozzá. Rájönni a valóságra: „Egyedül Teellened vétkeztem és azt cselekedtem meg, ami a te szemed előtt gonosz és ily módon csak teneked lehet igazad — a te igédben, a te beszédedben s a te megítéltetésedben csak te lehetsz a győztes, a pernyertes; mindenkor igazad van.” Zsolt. 51, 6. Ott voltunk a feneketlen mélység közelében s az ő irgalma nem engedett lezuhanni az esés után, hanem felhozott, hogy megmentessen és újra megelevenítsen. Egy idézet erre vonatkozólag: „Amikor feltártad igen nagy szorongatottságomat, s megláttattad velem a bennem lévő sok-sok gonosztságot, hálátlanságot, hitetlenséget, akkor mindezekről folyamatosan elfordítottál engem, megfordulásra készítettél, s ezáltal megelevenítettél, életre keltettél engem; így a földnek feneketlen mélységéből ismét felvittél engem. — Fenséges voltod mindennél és mindeneknél nagyobb, mert amikor megfordulásra, megtérésre készítettél, akkor meg is vigasztaltál, bátorítottál, biztattál engem. (Így a földnek feneketlen mélységéből felhoztál engem.) Zsolt. 71, 20—21. Ő munkálja bennem az új teremtetést; az akarást és a véghezvitelt is Ő adja. Fil. 2, 13. Az Ő akaratára bizonyára valami egészen újat munkál, hoz létre.

A MAG

Sokszor tették már fel a kérdést, mi volt előbb, a tyúk, vagy a tojás? Emberileg ez így fogalmazódik meg. A Mag az első, a kiindulás, a Kezdet. A kijelentés pontosan és érthetően mondja meg nekünk, hogy a rendező törvények a magtörvénnyel indulnak. A rendező törvények nem azonosak a mi naptári napjainkkal. Az energia kisugárzása, mint Mag jelentkezik, aki maga az Ige, aki által lett a mindenség. A Gal. 3, 19. megmondja, hogy eljött a Mag, és ahová ez beépül, ott tökéletes rendben folyik az építés, amit nem kell szabályozni törvényekkel, mert ez *automatos* módon munkálkodik. (Márk 4, 28.) Ez nem azt jelenti, hogy semmitől és semmiből megy ez, hanem azt, hogy a működési erőt önmagában hordja. No de ezt Valakinek bele kellett építeni, beleadni. — Amikor a börtönajtó úgy *magától* kinyílt, ott is kellett valaki ehhez, csak szemmel nem volt látható. Csel. 12, 10. A mag, MAG az csodálatos erő, hatalmas erő. Ha igazán bele tudnánk csodálkozni, a szívverésünk is elállna a csodálattól. A tyúktojásból háromheti melengetés, dédelgetés után a kemény héjból előtör egy aransyárga kis pelyhes lény, bájos hangot adva köszönti az anyamadarat, aki csitító hangon nyugtatja: ne félj, kis csöppség, itt vagyok veled, őrizlek, takarlak, táplálalak. — Hová lett a tojásból a fehérje, a sárgája, a jégzsinór, a csíra? Ez úgy automatikusan lett, de valakinek itt munkálkodni kellett, aki szüntelenül munkálkodik. Amit mi látunk, az a spóra, kokkos, sperma. Az elefánt spermája tulajdonképpen egy húsból álló sejt (fehérje, víz stb.) és benne akkora sugárerő rejlik, hogy felépít egy 40 mázsás elefántot; a tölgyfák felépít egy százados, hatalmas fát. És folytathatnánk vég nélkül. A mag, MAG az Isten ígéje. Luk. 8, 11. Ezért fejeződik be így a János evangéliuma:

„De van sok egyéb is, amiket Jézus cselekedett vala (folyamatos cselekvés), amelyek, ha egyenként megíratatnának, azt vélem, hogy maga a világ sem foghatná be a könyveket, amelyeket írának. Ámen.” Ján. 21, 25.

Elégedjünk meg most néhány címszóval, ami bevezet bennünket a csodák világába. Ez az Ő első neve: „Hívják nevét (művét) Csodálatosnak, tanácsosnak, erős Istennek, örökkévaló Atyának, bé-

kesség elkezdőjének." Ézs. 9, 6. És amikor szinte szemmel látjuk — a megnyilvánulásaiból csodálatosan következtetjük —, hogy az anyagba milyen csodálatosan építi bele a sugárerőket, a magot, akkor eszünkbe jut az Úrvacsora (oltári szentség) csodája, ahol az Ő „teste”, a megjelent Ige, az Atya kisugárzása egyesül az ostyával, s az Ő „vére” a borral. Aki ezt vette és erejét megtapasztalta, az tudja, hogy igenis az ostyával együtt, ennek színe alatt valóban önmagát adja. Ez is a MAG-nak a csodája. Persze az Úrvacsora a belső embert táplálja, hogy annak legyen cselekvő ereje: „ezt cselekedjétek”. Nagyon fájó dolog hallani is, amikor Istennek ezt a nagy csodáját gúny tárgyává teszik. Aki megtapasztalja ezt a csodát, az csodálattal és erővel telik meg.

Elérkeztünk az „új teremtés” MAG-jához. Aki a belső ember újjáteremtését végzi. Itt nincs személycsere, maga az ember megmarad, csak egy más természetet kap a Mag révén. Az Ő isteni ereje mindennel megajándékozott minket, hogy azok által isteni természet részeséivé lehessünk. 2Pét. 1, 3—4. Ez az az „útravaló”, amit az Édenből való „kiűzetés”-kor adott nekünk. Ezzel érkezünk ide az anyagi világba. Ezt legjobban az oltás törvénye érteti meg velünk. Egyetlen rügven egy rejtett „mag” áthatja az egész fát: a vad fa gyümölcsöt terem majd, és megváltozik az egész levélzete, sőt még a fa alapanyaga is.

Erre mutat az I. Thess. 5, 23. De erre mutat a Jak. 1, 21 is: „szelídséggel fogadjátok be a beoltott ívét, amely képes (dynamenon = van benne erő) megtartani a ti lelkeiteket, a ti életeteket. Tehát a vadalanynak megmarad, hiszen ez törvény és isteni rendelkezés, hogy a Kaint nem szabad megölni. I. Móz. 4, 15. Ellenben be lehet oltani. Róm. 11, 24. Már itt ebből az egy mondatból is megérthetjük, hogy az oltást kell, hogy megelőzze a szennyné, az útálatosságoknak az eltávolítása, mert ahol szennyeződés van, ott az oltás nem foganhat, ott elvetél a mag.

Ezzel elérkeztünk a foganás, fogantatás kérdéséhez. A Mag megérkezett: ennek jele megadatott karácsonykor. A gyermek Jézus világrajövetele még nem egy befejezett valóság. Ezt a kijelentés nem is mondja, hanem a Megtartó világrajövetelének a jele már itt van: „Ez pedig számotokra a jel: találtok egy kisgyermeket bepólyálva feküdni a jászolban.” Lk. 2, 10—12. A jászol is jel, abból etetik a magot, tehát a jászol annak a jele, hogy megérkezett a MAG. Itt szó sincs istállóról, sőt az egész Újtestamentumban sem fordul elő az a szó, hogy istálló. A földszintről van szó, amelyet általában istállónak használtak. De ezt a földszintet még nem ve-

hette igénybe senki istálló céljára. Az Írás szellemével nem egyeztethető össze az istálló; pl. a Messiás csak olyan számaron vonulhat be Jeruzsálembe, amelyen még senki nem ült. Ezt a helységet, amely a kijelentés számára tartatott fenn, nem vehette igénybe senki, csak József és Mária. Ott csak tökéletes tisztaság lehet, mert ez az Úr igénye. A jászol az kijelentés. A festőművészek festettek oda különféle állatokat, pedig az a földszinti helyiség a baromemberről szól, ahogy fentebb olvastunk erről.

Ide, ebbe a világba minden beszülető ember a szellem hiányával jön, hiszen a bűnesetben ezt a harmadik oldalúságát veszítette el az ember. Útravalóul kapott ebből egy parány tüzet, a Szellem zálogát. 2. Kor. 5, 4—5. Itt a földi életben lehet helyreállíttatni, lehet meggyógyulni, a szellem birtokosává lenni. Ezáltal lehetünk mennyei állampolgárság részesei, mert test és vér nem örökölheti Isten országát, és a mi állampolgárságunk (politeuma) a mennyekben van. Fil. 3, 20.; itt csak követségben járunk. I. Kor. 5, 20. Törvény szerint a mennyei uralomnak vagyunk az alattvalói és itt idegenek. Sajnos a jelenben éppen az a helyzet, hogy az isteni életmódtól idegenedtünk el.

A MAG-nak az a célja, hogy teljesen rendbe hozzon bennünket, hogy bennünk, a bensőnkben az isteni rend, a törvényszerűség életbe lépjen, és alkalmasakká váljunk a hazatérésre: *oda, ahonnan jöttünk*. Helyesen úgy mondhatnánk, ahonnan kidobott a törvény bennünket. Ott várnak, vár az atyai ház. Erről sok szó esik, hogy haza akarunk menni. De arról már nem beszélünk, hogy onnan jöttünk. Első szava az Úrnak: Térjetek meg! Hát megtérni, visszatérni csak oda lehet, ahol az ember már volt. És ha itt, mint jövevények vagyunk, akkor valahonnan jöttünk. Erre emlékezni kell és lehet. Jel. 2, 5. Csak így lehet megbánásra jutni: Bánjátok meg azért, és forduljatok meg, térjetek meg, hogy eltöröltessenek a ti bűneitek, hogy így eljöjjenek a felüdülés idei az Úrnak színeitől. Csel. 3, 19. Keresztelő János tudta, hogy a Messiás utána jött. Az Úr is bizonyítja: „Én tudom, honnan jöttem, és hová megyek.” Ján. 8, 14. Nekünk is tudnunk kell ezt, mert aki a sötétségben van, az nem tudja hová megy. Ján. 12, 35.

Általában a hová megyek kérdése foglalkoztat mindenkit, mert a mulandóság mindenkit foglalkoztat, és mindenki felmerül a kérdés: hogyan tovább? Hová megyek? Mi lesz velem azután? Az elveszett fiú példázatát is sokan ismerik, és még azt is megértik, hogy én vagyok az az elveszett fiú, akit az atyai házba visszavárnak, aki hazatér az atyjához, de aki hazuról eljött, az nem én va-

gyok. Tudomásul kell vennem, hogy én vagyok az, aki eljöttem az atyai házból, én lázadtam fel az atyai ház ellen. Ezért vagyok itt jövevény és vándor. Zsid. 11, 13. Tehát jövevény, aki valahonnan jött és valahová megy. A „valahová” már eléggé ismert, hogy ti. az egy másik világ, a másvilág. Természetes, hogy ez azonos azzal a világgal, ahonnan eljöttem. Ez így logikus is, amit most nem óhajtunk bizonygatni. Elég nekünk azt tudomásul venni, ami meg van írva; és akkor mindent másként fogunk látni, érteni, és pedig logikusan, amilyen logikus az Ige, a logos (logosz). Meg fogjuk érteni az eleve elrendelést. Közzájón forog egy olyan megállapítás, hogy Isten az ittlevő emberek közül egyeseket üdvösségre, másokat kárhozatra rendelt. Eszerint az egyiknek kár erőlködni a jó irányába, a másiknak meg felesleges törekedni, ha már úgyszólván előre be van jegyezve üdvösségre. Hát ennél nagyobb igazságtalanság nem létezik, és ezt nem lehet az igazságos Istenre ráruházni. Ez nemcsak igazságtalan, de teljesen logikátlan is. Igaz, még nem találkoztam olyan egyénnel, aki ezt hitte is, legfeljebb szájjal büszkén vallotta és próbálta is megmagyarázni igen csekély sikerrel. Ezen a téren hiába próbálunk igehelyeket felsorolni, ezt a logikátlanságot értelmes emberrel nem lehet megejtetni. Hiszen ez belevihet egy teljes felelőtlenségbe vagy letargiába és még ennél is súlyosabb bajba, az üres gögbe, hogy ti. a mi branchesunk üdvösségre van kiválasztva, s a többi „möhö a pokolba”.

De nézzük, mi a valóság? Egyetlen egy szó teheti helyre a kisiklást. Ez a szó: *eleve*. Tehát indulás előtt történt egy rendezés még odaát. Ez sem az Atya kénye-kedve szerint, hogy a saját tetszése szerint könyörül, s aki nem tetszik, hát azon nem könyörül, és azt nem küldi le a földre pótvizsgára.

Ezt a döntést nem végezi önkényesen, hanem az egyénre bízta; mindenkinek a döntését az illetőnek a szabad akaratára bízta. Aki vállalta, hogy eljön a földi létbe pótvizsgára, az kezét adott erre, és úgy jöhetett be ide. Ezék. 17, 18. Itt a földön is így jár el, megkérdezi: akarsz-e megtisztulni? Akarsz-e meggyógyulni? És aki ezt a maga számára akarja, azt rendbe is hozza, meg is igazítja. A szétválogatás ott történt. Az Ő részéről itt a földön megjelent emberrel szemben csak egy akarata van az Atyának ti., hogy minden ember üdvözüljön, és a valóság ismeretére eljusson I. Tim. 2, 4. Aki nem vállalta a pótvizsgát, aki nem adott erre kezét, azt nem kényszerítette a földi létre; maradhatott a kárhozatban, a halálban. De aki ezt vállalta és, erre kezét adott, az köteles itt a hústestben nem a „hús” szerint, vi. nem a megromlott természete szerint élni. Róm. 8, 12. Az sem áll fenn, hogy az embert nem lehet

rendbehozni, legfeljebb nem egy pillanat alatt. S ha itt e földön ez nem fejeződhetett be, odaát befejezi azokban, akikben itt megkezdhetette az Ő munkáját. Fil. 1, 6. Csak ennek megvan a maga rendje, és pedig a magtörvény alapján. Diké = isteni, rend, dikaios = az isteni rendbe álló; és ha együttesen, összességében van ez, az a szün-diké = dikaio-szüné = igazságosság, megigazíttatás. Ezt építi be a szívbe, és akkor már nem kell törvényekkel szabályozni, mert a mag a törvényt magában hordozza. A tojásból kikelt kislecske néhány hetes korában tudja az elmenetel idejét; nem kell kergetni a vándorútra. Nézzük hát a magtörvény működését.

FOGAMZÁS, FOGANTATÁS

Annyit már világosan látunk és értünk az eddig hallottakból, hogy a föld-emberből nem jöhet ki semmi jó, kiveszett belőle a jó Mag, így csak tövist és gatz tud majd teremni. Ahhoz, hogy ez ismét jó gyümölcsöt tudjon hozni, ahhoz a mennyből kell kapni új, jó Magot, ami felépíti az „új teremtetést”. Erőteljesen hangsúlyozza a kijelentés, hogy sem a „körülmetétkedés, sem a körülmetéletlenség”, tehát bármiféle vallásos megoldás nem ér semmit, hanem a Szeretet által energiát működtető Hit. Itt nem az ergádzó ige szerepel, ami azt jelenti tenni, munkálkodom, hanem az *energeó* ige visszaható alakja szerepel, jelentése: magát cselekvőképessé (mutatja) bizonyítja; ennek főneve: *energeia* = cselekvőerő, tetterő. Tehát a Hit, amiről a Hab. 2-ben olvastunk az tetterőt tanúsít; így lehetséges, hogy az ember rendbejön a Hit által. (Ennek részleteibe most nem merülünk bele.) A hit működése az *energeia*-ból ered.

A Mag viszont csak úgy tudja elvégezni újjáteremtő feladatát, ha van egy befogadó és egyben foganó „vadalan”, aki ezt nem rúgja el magától vadsággal, hanem szelídséggel befogadja. A képet emberre vetítve, kell egy Mária, aki erre a befogadásra alkalmas, készséges. Erről szól a Magnificat c. kis könyvünk. A bethlehemi Mária foganta test szerint a Magot, ami ugyanúgy történt, mint a teremtetés; így ígérte Isten, így jelentette: És lásd, foganni fogsz a te méhedben, és világra hozol fiút... Mondta pedig Mária az angyalnak: Mi módon lesz ez, holott én férfiút nem ismerek?

Es felelvén az angyal moda néki: A Szentlélek száll tereád, és a Magasságosnak az *ereje* beárnyékoz téged, ezért a születendő is szentnek hívatik majd, az Isten Fiaának. Tehát az új teremtes foganással kezdődik. Ahogyan a testi vonalon megy ez végbe, ugyanez a törvénye a belső embernek is, aki az új teremtes. Lukács ev.-ban, de János ev.-ban is az egész mű a foganással kezdődik. A Nikodémussal való beszélgetés ezzel kezdődik: „Szükséges néktek (kell) *felülről fogantatnotok*. Ez félreérthetetlen pontossággal így van megírva; anóthen = felülről, a levegőből, az égből le, a magas felföldről való. A gennaó ige = nemzeni az Atyától, ritkán az anyától: szülni.

A szótárban ez így található. (Rost szótár.) Ez a Mag, aki az új teremtes foganását végzi, ez a mennyből való. Ez az új, ami itt a Nap alatt lehetetlen, itt nincs új dolog. Préd. 1, 9.

Azt már tudjuk, hogy a Mag befogadója s az új teremtes hordozója a Mária. Tehát minden egyes emberben kell, hogy legyen a „Mária” állapot, ha részese óhajt lenni az új teremtesnek. Itt most az a kérdésünk, hogy miként jön létre a „Mária” állapot az egyénben, hogy kerülünk abba az alázatos, kicsiny, nagyon alacsony állapotba, ami a Mária jellemzője. Azt mindnyájan tudjuk, hogy Mára, Mária jelentése = keserűség, megkeseredés. 2 Móz. 15, 22—27. Az Ótestamentumban minden jelenségnek, eseménynek a törvényét megtaláljuk; pontosan leírja, hogy ez vagy az a törvényszerűség miként megy végbe. Mindenek előtt a bűneset törvényét mutatja be: „A szétesés, a szétroncsolódás előtt a féktelen felfuvalkodottság jár (vezérként) és az esés, zuhanás előtt gonosz rosszindulat van.” Péld. 16, 18. Itt a szétroncsolódás a maghasadás következményére mutat. Hallatlan gög kellett ahhoz, hogy az ember semmibe se vette a törvényt és Isten figyelmeztetését — I. Móz. 2, 16—17.

Most ott tartunk, hogy ezzel a göggel felszámoljunk, ennek hátat fordítsunk, hogy ebből ki tudjunk jönni, és ebből megszabadulni; s ha ez sikeres lesz, akkor előáll a „Mária”-állapot, a fogamzó-képesség állapota; bejön a nagy nyomorúság, ahonnan indulni lehet a mennyei otthon felé. Jel.: 7, 14. Ennek törvénye le van írva a Ruth első fejezetében. Csak címszavakban szólhatunk most erről: „Amíg a bírák ítélkeztek, éhesen maradtak, éheztek a vágyakozó lelkek. Keresik a kiutat. Elment egy a Juda Bethlehemből való férfi a Moáb földjére. Isten rávezette, és ő hagyta magát rávezetni arra, hogy a felfuvalkodásban szenved, ami benne mindent szétroncsolt, pusztává tett.

Moáb a gőg földje. Aki odamegy, az vállalta a bűneset gőgjét és önmagát okolja. Elimélek ez a férfi. A név jelentése: Isten király. Felesége Naomi = kellemes, ugyanaz, mint 2 Kor. 6, 2. Ebben a kellemes időben gyógyul a gőgből. Egyik fiú, aki belőle való MAHLON = szelíd. Tehát megvan benne az alap arra, hogy szelídséggel fogadjátok a beoltott ígét; alkalmas a foganásra. A másik fiú Kiljon = akinek köze van a szőlőhöz. Orpa = ifjúi frissességgel teljes. RUTH = barátság, harmónia, egybehangzás. Mindenét elveszíti, le kell adni minden saját képességet, erőt és így kerül vissza Bétlehembe (Kenyérházára), szívében az önmaga feletti megkeseredéssel, egy belső nagy nyomorúsággal. Azt mondja: Ne hívjatok többé Naominak, hívjatok inkább Márának (Mária), mert nagy keserőséggel érintett engem a Mindenható. Ruth 1, 20. Ezt az utat kell megjárunk, ez az alázat útja, nem a hajlongás. Ezzel jutunk el a Mária éneke első mondatához: „Magasztalja az én lelkem az Urat.” Luk. 1, 46—52.

MÁRIA

Micsoda megrázó tények mentek végbe a Naómi szívében, amíg megérintette őt az Atya bánata, keserősége, hogy alkalmassá legyen a Szentlélek (Szellem) érintésére, a foganásra, amíg reálissá lehet benne ez: „fogantatott Szentlélektől”. Olvassuk csak el Péternek a pünkösdi igehirdetését, ami minden népnek, minden egyénnek, minden e világba beszületett embernek szól; tehát a Szentlélek (Szellem) ígérete, aki a Magot közvetíti. Csel. 2, 14—41. Ebben a leglényegesebb: A názáreti Jézust, „aki Istennek elvégzett tanácsából és rendeléséből adatott, ti gonosz kezeitekkel (a törvénytelenések cselekvésével) fára feszítve megölétek.” (23. v.) Naóminak volt férje, aki Isten uralmát jelentette. A nagy gőg miatt, a Moáb földjén elveszítette ezt a férjét (meghalt Elimelek), amiből megtapasztalta, hogy „férjed a te Teremtőd”-et elhagytad; Ézs. 54. 5. kiveszett belőle a szelídség (meghalt Mahlon), ami alkalmassá tenné a foganásra; kiveszett belőle a szőlőtökével való kapcsolata (meghalt Kiljon), lemetszett szőlővessző, kivágatott az élők földjéből; végül elvesztette viruló ifjúságát (Orpa elhagytá),

mint ifjabbik ment el hazulról. Egy idézet Zsolt. 119, 141. „Én vagyok az ifjabbik fiú (Luk. 15, 12.), aki meggondolatlanul önmagát tönkretette, de a te alaptörvényeidet nem felejtettem el.” Megérezte, hogy milyen mély bánatot okozott az Atyának. Ezért tudott adni néki az Isten a maga bánatából — bánkodott Isten az ember miatt — megbánást a bűnök bocsánatára. Csel. 5, 31. Ebben a bánat-ajándékban részesült Naomi a „kellemes” időben, és így lett belőle Mária. Ez a bánat vezet be minket az alázatba és fogadó-készségbe. Itt indul el az új teremtetés. Amíg én magam meg nem tapasztalom, át nem élem, hogy én hagytam el az atyai házat, én törettem ki a szelíd olajfából, én lettem a szőlőtőnek vadhajtasává (Ézs. 5, 2.) én tettem tönkre az Ő szőlőjét, s az én ifjúságomat (nem testi értelemben) —, addig nem tudok megkeseredni. De el lehet és el kell jutni a szívben való megkeseredés állapotába: „Mikor ezeket hallották, szívükben megkeseredtek.” Csel. 2, 37. Ez a megkeseredés, ez a Mária-állapot; ez alkalmas a foganásra. Ez a pünkösdi valósága. Most az a kérdés: Hogyan történik a foganás? Ezt legjobban az elektromosság képéből értjük meg; ahol megszakad az érintkezés, ott megszakad az áramlás, az erőáramlás és beáll a sötétség, a bénaság (halál). A spermának ugyanaz a törvénye, de mi ott csak egy anyagi sejtet látunk, és észleljük az életerő áramlását benne, ami tulajdonképpen a mag. Ha tehát az áramlás megszakadása „bénulást” okozott a belső emberben, akkor az érintkezés helyreállítása, tehát egy érintés beindíthatja a működést, az életet. Vigyázat, a belső örök emberről van szó, a pneumáról. Gyakran olvasunk arról, „illette őt”. Mai szóval az illetés = érintés. Így gyógyít, éltet. Jairus leánya és a vérfolyásos asszony két egybefonódó történet. Luk. 8, 40—56.

Ez az asszony 12 éve leejtette a „mag”-ot, azóta elfolyik az erő (a vér folyik). Egy érintés meggyógyítja. Maga a Messiás jelenti ki, hogy „erő áramlott ki belőlem”. A ruhaérintés csak jel; a valódi az, amikor az Isten ereje (I. Kor. 1, 18.) érinti a szívet. De ezt az érintést nekünk is vágyakozni és keresni kell. Luk. 6, 19. „És az egész sokaság igyekezett Őt érinteni, mert erő származott (áramlott) belőle.” Ott ülhet valaki az ige mellett évekig, ha nem érinti, akkor az semmit nem mozdít rajta. De ha egyszer megérinti a Mester „hangja”, akkor előjön az élet feltámadására. Akkor többé nem kell biztatni, hogy eredj már az igealkalmakra, mindig vágyakozni fog. Ott megtörtént a foganás. Enélkül minden vallásos ténykedés csak üresjárat és unalmas.

Foganás után a szülés következik. A hallott ige testté lesz, amikor az egyén életében cselekedetté válik, testet ölt. Beáll az anya-

ság állapota, amikor a Mag fogan: A mag, az Isten Igéje. Luk. 8, 11. És ezek után az Úr gyakorlatilag mutatja be ezt a tényt, hogy ti. az Ige foganása jelenti a belső ember szerinti anyaságot. Jelentkeznek *kívül* a testi anyja és vérszerinti testvérei és Ő rámutat arra, hogy a valóságos anyja és valóságos testvérei azok, „akik az Isten igéjét folyamatosan hallgatják és megcselekszik”. Luk. 8, 18—21. Nem mindegy az, hogy milyen módon vagyunk hallgatói, 18. v. Ahol ez valóság, ott ez *első* helyen áll, adott esetben árát is megadja ennek (persze nem pénzben). Ahol Istené az elsőség, ott nem jöhet közbe semmi. Pl. Éppen indultam vasárnap reggel, amikor jött ángyika, aki már évek óta nem volt nálunk. Ez üres elmélet, amiből csak egy vallásos linkség, magyarul képmutatás jöhet létre. A valóság ott kezdődik, amikor a mag testet ölt, tehát megcselekszik — megtestesül. Az Isten pedig testet ad annak, mindenféle magnak az ő saját testét. Az új teremtés Magja is testet ölt az egyénben, így lesz belőle is új teremtés.

Ezt a cselekvési menetet nem szabad megtagadni, mert akkor csak üres elmélet marad, vi. elvetél. Ha fogan, akkor „ismerés” történt, azaz magnak az adása. Az Írás ezzel a szóval fejezi ki a nemzést: ismerte. A gignomai = ismer, felismer. Elég lesz egy idézet: „Azután ismeré Ádám az ő feleségét Évát, aki fogad vala méhében (fogant) és szüli vala Kaint. I. Móz. 4, 1. A nemzésre, a mag adására vonatkozólag Jézus is ezt a szót használja, amikor azt mondja a végítéletkor azoknak, akik hivatkoznak a sok együttműködésre, milyen nagy dolgokat cselekedtünk, a mi utcánkban tanítottál stb. De csak egy hiba van az egészben: „Sohasem *ismertelek* titeket. Tehát nem történt nemzés, foganás. És amit a „föld” maga terem, az csak gonosz lehet, tövis és gaz. Máté 7 21—23. Egyetlen egy jó van az Isten, és ami és aki belőle származik csak az lehet a jó. Hiába van a legtökéletesebb tanítás, ha nem lesz belőle Mag, ha nincs fogantatja, akkor csak átok lehet abból. Akik a Magot befoganták, azok ettől a Magtól áldott állapotba kerültek; ezeknek mondja: Gyertek én Atyámnak áldottai, örököljétek ez országot. Máté 25, 34. Ha pedig a föld beissza az esőt, a jó tanítást, de csak tövist és gatz terem, az közel van az átokhoz.

Tehát itt dől el a „Hová megyek” kérdése. Egyszeri és nagy alkalom, lehetőség ez itt a Földön. A Magvetőt és annak a jó Magját akarjuk mi pótolni a magunk okoskodásával, ami üres semmi, még akkor is, ha bibliai alapon okoskodunk. Megvan rá az idő, a lehetőség; jelzéseket ad a menny, de nem ügyelnek rá. Jób 33, 14. Holnap kilépünk ebből a világból és ott már tisztán láthatunk mindent, ott már kinyílik a szem. Luk. 16, 23. Sajnos ott már későn.

Ott már rájövünk, hogy de kár volt elszalasztani az egyetlen jó alkalmat. Erre mondja az Úr: Jobb lett volna annak az embernek, ha meg sem született volna.

De ha már irányt vettünk, ha számunkra a „hová megyek” célja az atyai ház, akkor felmerül az a kérdés is: hogyan? Az atyai ház, az élet útja felfelé van. Felfelé, függőlegesen nem lehet egyszerűen menni, legfeljebb felvitetni. Lázár felvitetett, de Jézus is felvitették, felemeltették. Csel. 1. 9. Epaíró = felemel. Az erő onnan fentről nyúl le és visz. Ez a vonzóerő, ami Óbelőle, fentről indul ki. A vonzóerő árnyéka itt az árnyékvilágban észlelhető; az égitesteket a vonzóerő mozgatja, hordozza. De az embert, az egyént is ugyanaz a vonzóerő indítja, vonzza. Enélkül képtelenek lennénk elindulni. „Senki sem jöhet énhozzám, csak ha az Atya, aki engem küldött, vonzza azt” Ján. 6, 44. De ennek van egy előfeltétele, hogy ne tekintsük az Ő ügyét egyszerűen egy kis földi ügynek, hanem lássuk meg Benne az Atya küldöttét. Ha lebecsüljük, ha megvetjük, akkor a vonzóerő nem léphet működésbe. „És én, ha felemeltetem a földről, mindeneket magamhoz vonzok. Ján. 12. 32. (Ján. 3, 14. és 8. 28.) Elsősorban függetleníteni kell magamat a „föld”-től, hogy számomra ne legyenek első helyen a földiek. (Ezt nem részletezzük.) Ne legyenek leragadva a földiekkel, mert ezzel leblokkol a vonzóerő. Amikor az Írás azt tanácsolja, szakasszátok el magatokat a földtől, az a belső ember számára ugyanaz a jelenség, mint amikor az úrhajót a kilövés kiszabadítja a Föld vonzóerejéből. Ha a Föld vonzása erősebb, akkor az Ige sem tud erőt kifejtteni; nem következhet be az, amiről az I. Thess. 2, 13 szól, hogy ti. a hirdett ígét úgy hallottátok, mint Istennek Igéjét és nem mint emberi beszédet, és ez cselekvő erőt fejtett ki bennük; *energeitai*. Már az az első beszédénél észrevették a hallgatók, hogy az Ő beszéde erővel van telve. Máté 7, 29. Vagy a kémlelésre küldött szolgák. Ján. 7, 46.

Ezt jól érzékeli minden ember, amíg a felfogóképességét tönkre nem teszik logikátlan mesékkel. Pl. az egres-moslék, vagy az almafa-mese: a jó és gonosz tudásának fája latinul bonus et malus. A malus, mint melléknév jelentése gonosz, rossz; de mint főnév a malus almafát jelent. Valaki egyszer eltévesztette, a „gonosz”-ból csinált almafát, és azóta ezt nem lehet kivenni az emberek tudatából. Egyébként a moslék eléggé veszélyes valami; ha az embert kielégíti, ha azzal megvan elégedve, akkor nem fog kíváncsogni a „velős kövér lakodalmi ételekre, s az erős, megtisztított borra”. Ézs. 25, 6. A moslék a pohár és tál *külsejének* a tisztítása, ami külsőséges szabályokból áll, pl. látványos jótekonyságok, feltűnő hi-

vösködés stb. Máté 6. 1—5. Ez nem a múlté — sajnos. Ez betanított szabály; ez nem a Magból való. Jó, ha az elveszett embernek ebből nem adnak, mert akkor még érinteni tudja az atyai ház vonzóereje. Luk. 15. 16. Ezekről meg kell szabadulni, hogy az Ige s a benne rejlő vonzóerő működésbe léphessen, és mint új teremtést hazavihessen.

Le ne húzzuk a földre az új teremtés valóságát. Hiszünk a teremtésben és az új teremtésben. Természetes, hogy tisztelik a bethlehemi Máriát, aki világra hozta a Jézus testét. De a „Mária”-nak meg kell „születnie” minden egyénben, aki az új teremtés MAG-ját befoganja.

Ez nem felekezeti kérdés, ez üdvösség kérdése. Hála legyen az Istennek, hogy *kiment a Magvető*, hogy elvesse az Ő magvát. Luk. 8. 5.

Ő jó magot vetett, az Ábrahám magvát, aki a *Krisztus*. Gal. 3. 16.

Akik pedig befogadták (fogantak) Őt, hatalmat (képességet) adott azoknak, hogy *Isten fiaivá* legyenek, azoknak, akik majd Őbenne hisznek.

Az Atya szeretetének vonzása hazavezet, hazavisz — *Tudom hová megyek*,